

Ukázka – text není kompletní

Jitro kouzelníků

Tragická fraška

Roman Sikora

Osoby:

Je jich skutečně mnoho

Děkuji Liborovi Vodičkovi a Doře Viceníkové, bez jejichž podpory by tato hra nikdy nevznikla.

Díl první

JITRO KOUZELNÍKŮ

1.

(Možná, že uprchlický tábor. Tři stařeny. Misionář.)

- 1.STAŘENA: Jen noc je bezpečná v těchhle časech. Jen noc ochrání bezbranné, když si šelmy prokusují hrdla. I měsíc zacákaly ty vraždy. Ani přežraným krokodýlům už těla v řece nestojí za námahu.
- 2.STAŘENA: Pohřbila jsem včera muže. Byl starý. Ale stářím nezemřel. Hyeny, co strachy obešly ves vždycky velkým obloukem, teď nabraly odvahu a přicházejí ke dveřím domů. Ty, co nikdy samy nezabijí, srazily k zemi dědka a ožraly ho na kost.
- 3.STAŘENA (*hysterický záchvat*): Ať zdechnou původci toho všeho. Ať zdechne král a jeho řezníci Makduff, Makbeth a Banko. Ať zdechnou vrazi, co sají krev z matky, když mléko vyschlo.
- MISIONÁŘ: Vaše prosby, sestry, snad budou vyslyšeny. Král Británie už vážně uvažuje, že nastolí v této zemi mír.
- 2.STAŘENA: Co je nám po králi Británie? A kde to vůbec je, ta tvá Británie?
- 1.STAŘENA: A co by v ubohém Natalu dělal král Británie? Je mocný, ten tvůj král?
- MISIONÁŘ: Ano, je mocný. Ale svou moc užívá jen v zájmu poddaných. Je to král dobrý a moudrý.
- 3.STAŘENA: To by byl král. Moudrý a mocný.
- MISIONÁŘ: Dlouhý čas míru by zavládl v této zemi.
- 2.STAŘENA: A co by z nás měl takový mocný král?
- MISIONÁŘ: Je dobrým křesťanem. Vzal by vás pod ochranu. Vás a všechny slabé a bezbranné.
- 1.STAŘENA: Tak to už se nemůžeme dočkat. (*Směje se.*)
- MISIONÁŘ: Kéž by bylo vaše přání brzy skutečností. Možná i vy k tomu můžete něčím přispět.
- 2.STAŘENA: My, pane?
- MISIONÁŘ: Ano, vy.

2.

(Bojiště. Král Dunkan s několika velmoži.)

- DUNKAN: Vyšlete běžce, ať se doví, jak probíhá bitva. Prach zvířený nohama válečníků zahalil bojiště. Není vidět. Nebo mi snad už neslouží oči? Jak probíhá boj? Vidí to někdo?
- MAKDUFF: Běžce jsme již vyslali, králi. Každou chvíli by měl přinést zprávu o výsledku.

- DUNKAN: Naděje, naděje, mí věrní. Jen ta nám zbývá. Že stateční vojevůdci nezlomnou odvahou srazí na kolena zrádce s cizími pomahači. Jak probíhá boj? Vidí to někdo?
- MALKOLM: Na chvíli jsem, otče, skrz oblaka prachu uviděl, jak se Bankovy šiky srazily s vojskem Kawdorovým. Jak zrádci zakolísali. Jak běželi jim na pomoc jejich spojenci. A pak, jak Makbeth jako vítr vpadl jim do boku.
- DUNKAN: Snad propůjčí dnes bohové dvojnásobnou sílu jejich pažím. Nepřátel je mnoho, boj může být ztracen a s ním celá země.
- MAKDUFF: To nepřipustíme, králi. Pod tvou vládou zas k nové bitvě povstaneme.
- DUNKAN: Díky, Makduffe! Naděje. Jen ta nám tedy zbývá.
- DONALBAIN: Otče! Teď na chvíli jsem viděl, jak se Bankovi muži dali na útěk.
- DUNKAN: Donalbaine! Kéž bys býval slepý na svět přišel, když oči máš jen k tomu, aby spatřily zkázu tvého otce!
- MAKDUFF: Vrací se běžec!
- (Vběhne Běžec. Padne udýchán před krále.)*
- BĚŽEC: Králi... Králi! Vítězství. Vítězství je na naší straně. Bankových mužů zemřelo mnoho, ale statečný Makbeth vpadl nepřátelům do boku, a teď ocitli se už v obklíčení. Králi, z našich nepřátel dnes nepřežije jediný. Jen zbabělý Kawdor včas poznal jistou záhubu a s několika dalšími uprchl z bitvy.
- DUNKAN: Ať je štván nejlepšími muži jako vyděšený králík. A jako králík ať skončí na rožni. A my, moji věrní, děkujeme nebi, děkujeme matce zemi, děkujeme bohům za štěstí, které nás potkalo. Ať každý z bojovníků si na oštěp vbodne hlavu nepřítele. Tak společně projdem zachráněnou zemí. Ať všichni vědí, že jsme dnes zvítězili. Hrdina Makbeth pak, ať spěchá ke své ženě a vzkáže jí, že po několik příštích dnů my, král Dunkan, uctíme jeho dům svou přítomností. Ať chystají hostinu na oslavu vítězství. Mír znovu panuje v této zemi!

3.

(Paní Makbeth a několik dalších žen. Balí do plátna tělo mrtvého novorozeněte.)

- PANÍ MAKBETH: Kde je spravedlnost!? Kam zmizeli bohové?! Kdy v mém životě zasvitne slunce?! Mé tělo nesvede dát život delší jednoho roku. Můj klín není místem, odkud přichází život. Je to hřbitov, kde odpočívají mrtví. I ti se za některých nocí příkrádají k živým, aby je s ránem zase opustili a ulehli nazpět do země. Odneste tu zdechlinu! Nechci ho vidět. Ať sbohem mu dají hyeny. Já ne. *(Chopí se nože.)* Já jednou provždy skončuju s místem plivajícím mrtvoly. K čemu je takový klín?! Patří mu vyříznout a předhodit supům.

(Ženy jí vezmou nůž a uloží do postele.)

Semeno mého muže, toho králova vraha, je krvavé. Je otrávené krví mrtvých. Jejich duchové obcházejí kolem a rdousí děti v mém břiše. Makbeth. Veliký Makbeth, vojevůdce, válečník, co nedokáže zplodit

zdravé dítě. Dítě, které přežije aspoň rok. Ulpěla na něm krev těch, co zavraždil. Kletba, která zprovodila ze světa už třetího jeho syna. Mého syna! Jen jedním oštěpem se on umí ohánět. Tím, co rozdává smrt. Ne život. To on neumí. Králův poskok. Králův vrah! Kde je můj brouček? Kam jste dali mou zdechlinku? Vraťte mi ji! Ať shnije v mém náručí. Kde je!?! Sem s ním! Je můj! Ať mě umučí.

(Ženy ji tisknou na lůžko, pevně ji drží a tiše konejší.)

4.

(Tři stařeny v buši, kouřící kotel a strach.)

VŠECHNY: Žabí pracku, ocas hadí,
Slepé oko netopýra.
Ať se lektvar dobře vaří
Přihodíme pero výra.

Zmijí zub, pár drápů lvíce,
Pět chvostů černého štíra,
Pro dobrou zprávu od d'áblice,
Pro dlouhou noc, co neumírá.

MAKBETH: Kdo je to tady? Neslyšíte? Kdo jste?

1.STAŘENA: Možná jsme tvůj osud. Možná, že tvá minulost. Možná, že tvé zločiny, veliký Makbethe.

MAKBETH: Odkud znáte mé jméno?

3. STAŘENA (*hystericky*): Vrahové! Vrahové! Vrahové!

(Ostatní dvě jí zacpou hubu.)

1.STAŘENA (*šeptá*): Buď zticha!

MAKBETH: Někdo tady něco krákorál?

(1. stařena strká do 2. A naznačuje, že je teď na řadě.)

2.STAŘENA (*ze sebe souká*): Ach! To je veliký Makbeth s neméně velkým Bankem!

3.STAŘENA: Jeden je ale přece jen větší.

2.STAŘENA: Ano, zdá se, že jeden je přece jen větší.

1.STAŘENA: Bude větší! (*Šeptá 2. stařeně.*) Na jedenkrát větší...

2.STAŘENA: Cože?

1.STAŘENA: Na jedenkrát...

2.STAŘENA: Aha! Na jedenkrát větší: nový pán zemí Kawdorových.

1.STAŘENA: Na stokrát větší: ten největší!

2.STAŘENA: Největší!

VŠECHNY (*2.STAŘENA se trochu opoždí*): Buď zdravý, Makbethe! Ty, který budeš králem!

2. STAŘENA: ...králem.

BANKO: Pojd'me pryč, příteli. V noci není dobré prodlévat v blízkosti nečistých sil. Co je s tebou? Jak jsi zbledl. Vy čarodějnice! Co jste mu udělaly?

3.STAŘENA (*zase hystericky*): A co jste udělali vy?! Poskoci řezníka, co si říká král! Straší vás duše zemřelých?! Nemůžete v noci spát?!

(Ostatní dvě jí opět zacpou hubu. BANKO se rozběhne a připíchne 3. stařenu k zemi. Zbylé dvě se rozutečou.)

3.STAŘENA (*chroptí*): Vrahové! Ty první zdechneš rukou bratra. Ta smrt bude dlouhá. To je má kletba. (*Zemře.*)

BANKO (*směje se a otírá si oštěp, který vytrhl z rány*): Co je s tebou? Před tvýma očima vyteklo už tolik krve a vyděsí tě tři stařeny?

MAKBETH: Cože to říkaly?

BANKO: Nevím. Neposlouchal jsem je.

MAKBETH: Můj strýc kdysi vyprávěl, že potkal v noci divné přízraky. Předpověděly mu, že do úplňku bude bez ženy. A stalo se tak. Jak může smrtelník tušit, co skutečně znají vědmy? Co vidí kouzelníci? Jestli to, co se stalo v dávných časech. Nebo co se teprv stane. Jak může vědět, že nemají pravdu?

BANKO: Jak může vědět, že ji mají?

MAKBETH: Je tolik pověstí o věcech ne z tohoto světa. Vždyť i ty sám bys za nic na světě nedal nikomu svůj vlas, ani nehet, nic, co vzešlo z tvého těla, aby tě nemoh stihnout prokletím. A stalo se kolikrát, že někdo náhle zemřel, aniž byl nemocen a byl vždy pevného zdraví.

BANKO: Babské žvásty.

MAKBETH: Ale jsou lidé, co jim věří. A když se o tom mluví, ucpávají si uši.

BANKO (*dívá se do kotle*): Fuj! To je smrad.

MAKBETH: Odporný lektvar. Možná jed.

BANKO: Tvou mysl nejspíš otrávil. Podívej! (*Ukazuje na mrtvou stařenu a píchá do ní oštěpem.*) Vidíš tu krev? Byly z masa a kostí. Žádní duchové. Obyčejné báby, co si z nás udělaly dobrý den. Jako kdokoli jiný nepřečkají dobře posazenou ránu. Vždyť neřekly nic tak strašného. Žvásty!

MAKBETH: Ano, nic. Jenom jsem se lekl. Toho, jak vypadaly. A vzpomněl si na všechny ty povídačky o kouzlech a kletbách.

BANKO (*pohlédne k nebi*): Kdysi se věřilo, že zrudne-li za noci měsíc na nebi, nastanou v království časy potoků krve. Že zebry budou žrát lvy. A orli se budou schovávat v křoví před hejny vrabců, pánů povětří. Nepamatuji se, že by za posledních deset let, měsíc rudý nebyl. Co s tím?

MAKBETH: Radši pojd'me, ať jsme brzy doma.

(Odchází. Banko za ním zamyšlen hledí.)

(Paní Makbeth v posteli bez hlesu a bez vůle. Vstoupí Posel.)

- POSEL: Paní... Paní, nesu zprávu od vašeho muže.
- PANÍ MAKBETH: Copak mi chce, mužiček? Že zadrhl se cestou v klíně psice? Že cestu mu zkrížila nečekaná událost a nebude se moci vrátit k ženě, matce vražednici?
- POSEL: Paní, tvůj muž je hrdina.
- PANÍ MAKBETH: Hrdina? Tak udatně se zachoval k té psici?
- POSEL: Paní, doslechl jsem se o tvém velkém žalu, ale mám vyřídit jen tohle. Tvůj muž po vítězné bitvě, ve které byli zrádci rozprášeni, spěchal přímo domů. Jen zastavil se v domě vojevůdce Banka, aby i on mohl říct ženě o velikém dni království. Co nejdřív ale přispěchají, neboť král s družinou má sem taky namířeno, aby svou přítomností poctil dům hrdiny. Máš tedy porazit pár nejlepších volů a připravit hostinu pro vznešenou návštěvu.
- PANÍ MAKBETH: Ach! Král sem taky chvátá prohlédnout si poušť mezi mými stehny? Snad mohla bych mu otevřít ještě i své břicho, aby viděl, odkud se ten písek sype. To je všechno, cos měl vyřídit?
- POSEL: Ano, paní. Možná ještě...
- PANÍ MAKBETH: Co ještě?
- POSEL: Velmi se tomu Makbeth smál. Snad by to pro vás mohlo být rozptýlením, řekl mi.
- PANÍ MAKBETH: Ach, rozptýlení je mi třeba! Sem s tím! Smál se tomu říkáš? To měl nejspíš důvod radovat se, udatný!
- POSEL: Mám to jen vyřídit, paní.
- PANÍ MAKBETH: Tak povídej, mluvko!
- POSEL: Na cestě z bojiště potkal tři vědmy, které nad odporným lektvarem, jímž nasmrádl vzduch na hony kolem, na něho křičely: „Bud' zdrav, Makbethe, nový pane zemí Kawdorových, ty, který budeš králem!“
- PANÍ MAKBETH *(zbystrí)*: Cože říkaly?
- POSEL: „Ty, který budeš králem.“ Makbeth se smál, až se za břicho popadal. Hodil prý stařenám měšec, za ten tyjáter. Tak to Makbeth řekl. Tyjáter. Je ti něco, paní?
- PANÍ MAKBETH: Ne, nic mi není. Můžeš jít. Na co čekáš? Zmiz!
- POSEL: Už jdu, paní.
- PANÍ MAKBETH: Ačkoli... Chceš si nejspíš po dlouhé cestě odpočinout. Řekni v kuchyni, ať dají ti jíst a připraví koupel. Za dobré zprávy si to zasloužíš.
- POSEL: Děkuji, paní.
- PANÍ MAKBETH: A nemluv o tom s nikým. Ať nemusím se o muže dělit ani v nejmenším, když mě naplňuje radostí jeho slavný návrat.
- POSEL: Jak si přeješ, paní. *(Odejde.)*

PANÍ MAKBETH (*se snaží vstát. Skučí bolesti. Padne zpět na lůžko*): Jak ohavné je, ohavné, být ženou snažící se rodit děti. Nechat si spratky rozdírat břicho k bezmocnosti. Být zesláblá. Bez síly. (*Vsune si mezi zuby kus látky. A znovu vstává. Podaří se jí to. I přes silnou bolest. Udělá pár kroků. Sténá. Vytáhne roubík a snaží se chodit dál a rychleji.*) Porazím. Zabiju bolest. Zbavím se slabosti. To bude první vražda, kterou chci. Urando! Urando!

(*Vstoupí služka Uranda.*)

URANDA: Paní, měla byste odpočívat.

PANÍ MAKBETH: Dost bylo zevlování. Jede k nám král. Je třeba porazit největší voly.

URANDA: Dojdu pro řezníka.

PANÍ MAKBETH: Nikam! Přines mé nejlepší šaty a šperky. Ty, ve kterých jsem si Makbetha vzala za muže. A přines nůž a sekeru. Řezník nebude zapotřebí.

(*Služka odejde.*)

PANÍ MAKBETH (*jde ke stolu, u něj ji přepadne další záchvat bolesti, klesne k zemi, vstává*): Ze svých prsou nakrmím svůj cíl. Ani kapka nazmar nepřijde, když spratek mlékem zhrdl. Král jistě rád ochutná. A můj muž po doušku novou láskou vzplane. Konečně dostane své dítě, po němž tolik toužil. Dnes narodil se a k dospělosti hned má jenom krůček. Jen aby se tatka nepředvedl jako zbabělec. V bitvě bývá statečný. Ale nechá žít a vyrůst tohle děcko? Ale vzkázal mi to. Jasně. Snad nemluvil by o tom, kdyby se mu v mysli podobný cíl nezjevil? Ten sen on v sobě odjakživa má. Jen za osten vůle vzít a tělo popohnat, ať má se čile k dílu. Ať ten záměr křičí z každého, třeba nejzapadlejšího kouta. Ať potravu má dostatek a nestrádá. Ať sílí a sílu dodá. Ať démoni země, vzduchu, ohně spokojeni jsou a přispěchají s pomocí, když bude třeba. Ať přijmou za své dítě tenhle cíl. Klidně se o ně s nimi rozdělím.

(*V šeru přicházejí ženy a oblékají Paní Makbeth do překrásného šatu a množství exotických ozdob: náušnic, náhrdelníků, náramků. Ličí její tváře. Bolesti zohyzděná žena se mění v překrásného upíra.*)

6.

(*Jones v tropické uniformě a přilbě. Misionář čte dopis.*)

JONES: Dobré zprávy z domova, Lowelessi?

MISIONÁŘ: Vaše metody se mi hnusí.

JONES: Chápu. Je pro vás určitě těžké žít tak daleko od milovaných osob. Tady, v téhle bohem zapomenuté divočině. Ano, ano... Snad bude na vaše provinění brzy zapomenuto. A budete se moci vrátit do vlasti. Vaše výsledky nejsou nepovzbudivé. To je nutno uznat. Přesto musíte udělat ještě mnohem, mnohem víc.

(*Misionář mlčí.*)

Často na vás vzpomíná vaše matka. Dokonce píše králi dopisy s žádostí o milost. A lady Miltonové bylo například velmi těžké rozmluvit její záměr vstoupit do kláštera. Přesvědčit ji. Aby počkala...

- MISIONÁŘ: Nevyslovujte její jméno! Vy ne!
- JONES: Omlouvám se.
- MISIONÁŘ: Vy se omlouváte! Na mém životě vám nezaleží ani co by se za nehet vešlo. Stejně jako je vám jedno, kolik lidí ještě v téhle zemi zemře.
- JONES: Křivdíte mi, pane. Vždyť právě proto jsem zde. Aby ten zmatek, ten barbarský chaos vzal konečně za své. Aby byl nastolen pořádek rukou...
- MISIONÁŘ: ...nejsvětějšího panovníka, jeho nejvelkolepější výsosti krále britského z boží vůle.
- JONES: Opatrně, pane. Vaše neúcta k hodnotám monarchie je obecně známá. Těžko se na ni bude králi zapomínat, když vy sám...
- MISIONÁŘ: Chápu.
- JONES: Mějte přece rozum, příteli. Stále jsou lidé, kteří o vás prohlašují, že jste anarchista. Že jste nikdy neměl daleko k terorismu. Ty vaše kontakty. Sympatie. Zatykač na vás nebyl vydán bezdůvodně. Snad může leccos spravit trochu dobré vůle. Může některé spisy někam zatoulat. Král vám může po důkazech oddanosti opět začít důvěřovat a přivinout na svou hrud' jako věrného poddaného. Když už jste v jakémsi romantickém rozmaru uprchl až sem, je možné, abyste právě tady a teď prokázal britské koruně neocenitelné služby. Zvláště nyní, kdy naši prospektoři objevili dost rozsáhlá naleziště...
- MISIONÁŘ: Smím znát podrobnosti?
- JONES: Ne všechny. Tady jsou další instrukce. (*Vytáhne z aktovky svazek a předává. Misionář nereaguje.*) Nadbytečné informace nepotřebujete. Málem bych zapomněl! Fotografie. Dopisy. Od rodičů, od... Prosím. (*Podá. Misionář vše chvatně převezme. Hledí na fotografie.*) Lady je překrásná.
- MISIONÁŘ: Ano, překrásná.
- JONES: Taky malá zásilka chininu. Pro ty vaše divochy. Máte tady teď přece epidemii malárie, nemýlím-li se.
- MISIONÁŘ: Pane, já nevím, jak...
- JONES: Neděkujte. Vše bylo podle pokynů provedeno?
- MISIONÁŘ: Ano.
- JONES: Svědkové?
- MISIONÁŘ: Bezvýznamní.
- JONES: Zbavte se jich.
- MISIONÁŘ: Ale jsou to jenom...
- JONES: Prokažte přece trochu dobré vůle. Kde se ve vás ta zpučnost pořád bere? Měli bychom si důvěřovat.

MISIONÁŘ: Ano. To je... přesné. *(Upřeně hledí na jednu z fotografií. Mimoděk ji pohládí.)*

JONES: Ohavné horko. Jeden by z toho zešílel.

7.

(Makbeth, Paní Makbeth. Přivítání. Paní Makbeth zády ke svému muži.)

MAKBETH: Ženo.

PANÍ MAKBETH: Muži. Pane, milence můj.

MAKBETH: Proč neodpočíváš? Proč nečerpáš novou sílu? Vždyť jsem slyšel...

PANÍ MAKBETH: Už jsi slyšel?

MAKBETH: Byl to chlapec?

PANÍ MAKBETH: Ano, byl to chlapec. Roztrhl mě ve dvě, jak se dral klouček na svět. A pak nezakřičel. Zrádce!

MAKBETH *(obejme ji)*: Tiše. Tiše. Snad nás bohové nestvořili k tomu, abychom přiváděli na svět nový život. Snad je náš osud od začátku pokřivený a jiná cesta pro nás není. Možná, že některý z démonů se užívá závistí nad naším štěstím a nedopřeje, aby bylo ještě větší.

PANÍ MAKBETH: Možná. Možná, že jsme k jiným cílům zrozeni. Možná, že děcko, které máme světu dát, vypadá přec jen trochu jinak. A my si toho nevšimli. Až do téhle chvíle.

MAKBETH: Co to říkáš?

PANÍ MAKBETH: Můj drahý muži...

(Za scénou troubení.)

MAKBETH: Král. Musím jít. *(Odchází.)*

PANÍ MAKBETH: Jen běž, nový pane zemí Kawdorových.

MAKBETH: Cože?

PANÍ MAKBETH: Nový králi.

(Makbeth na ni hledí. Paní Makbeth k němu přistoupí, něžně ho pohládí po tváři, poklekne a políbí mu cíp šatu. Makbeth chvíli stojí, pak prudce odejde. Žena se za ním usmívá.)

Snad láska ke mně a touha ještě větším být tě doprovodí ve tvém skoku. Já budu silná až vepře bodneš do tučného boku.

8.

(Obřad vítězství a vzdání díky. Král na trůně. Vyvolavač. Klečící velmožové se skloněnými hlavami. Jones a dva britští vojáci. V popředí střežený dvěma vojáky klečí spoutaný a zakrvácený Kawdor. Bubny, trouby, další exotické nástroje.)

VYVOLAVAČ: Ve jménu Thor Aga, pána božstev nižších, vládce slunce a doby dešťů, dárce života, s požehnáním Gotswany, jeho božské ženy, vládkyně země a lesní zvěře, paní lovců, s přízní Urduka, Teft Ary, Goarn Dara,

Haze Tjárdy, jejich božských dětí, dobrodinců úrody, větrů, strážců běhu světa, slyšte hlas bratra jejich, pána Natalu, všemi ctěného a milovaného krále, jehož jméno je Dunkan. Mými ústy promlouvá k vám jeho vůle. Dříve, nežli nejvznešenější odhodlá se vstoupit do říše stínů, rozhodl ustanovit svého nástupce, aby po něm spravoval zemi ku stejnému rozkvětu. Na trůn předků necht' zasedne po něm mladší z jeho synů, Malkolm, aby sláva rodu a této země byla po všechny časy zajištěna a moc Natalu rostla silou jeho paží a velkomyslností jeho vlády a zářila do daleka jako slunce, jež propůjčuje život věrným a smrtí stíhá zrádce. K stvrzení tohoto, ať v utrpení zemře podlý Kawdor, jenž pozvedl ruku na nejvznešenějšího a poplival přísahu věrnosti, kterou kdysi složil k nohám krále. Zavržený, chceš něco říci před svou smrtí, čím zachránils alespoň svou čest, když hrdlem jsi už propadl?

KAWDOR: Jen tohle bych chtěl říct. Ať je mi odpuštěno, že pozvedl jsem zbraň proti králi, ať je mi odpuštěno, že Natal jsem uvrhl do další války a pošval bratra proti bratru. Bohové ale vědí, že tvá vláda Dunkane, je špatná. Lži poskoků tě neochrání před myšlenkou, že jsi zemi přivedl do zkázy a kdysi kvetoucí království...

(Na gesto krále jeden z vojáků tasí nůž a vyřízne Kawdorovi jazyk.)

VYVOLAVAČ: Když o milost jsi dožádal a uznal své viny, vykroč až na konec cesty, kterou sis vyvolil, jako muž. Těžké jsou tvé zločiny, těžká bude i tvá smrt.

(Vojáci Kawdora odvedou.)

Nyní předstoup ty, hrdinný Makbethe, bratranče z krve královské, který ses v mnohých bitvách vyznamenal a nejvíc v té poslední. *(Makbeth předstoupí a poklekne.)* Tvůj pán ti v léno uděluje země zrádcovy. Buď pozdraven, nový pane zemí Kawdorových.

HLASY VE VĚTRU: Buď zdrav! *(Smích.)*

(Makbeth strne. Král i ostatní zpozorní.)

VYVOLAVAČ: Proč bledneš, udatný? Proč tak trneš?

MAKBETH: To z přemíry vděčnosti, králi. Z té neočekávané pocty, které se mi dostalo, neboť bohové vědí, že co jsem dělal, dělal jsem nezištně z čisté oddanosti a lásky k tobě.

DUNKAN: Jen proto jsi tak strnul?

MAKBETH: Králi, snad ještě pro to neštěstí, co postihlo zas mě a moji ženu, když porodila včera další mrtvé děcko.

DUNKAN: Ano, slyšeli jsme o tom. Věc je to smutná a měj naši upřímnou lítost. Ať je ti v tvém žalu útěchou pocta, které se ti dostalo. Ale není na světě pouze jedna žena. Když ta tvá rodí mrtvé děti, vem si jinou, co víc života má v těle. My sami bychom si pokládali za čest, kdybychom byli s Tebou víc než vzdáleně spřízněni, bratranče. Rozmysli si to a vzkaz nám, jestli bys chtěl pojmout za ženu některou z mých dcer.

MAKBETH: Rozmyslím, výsosti. Ale tolika poct ani nejsem hoden. Jsem pouhý oddaný sluha majestátu. Až k jedné z Tvých dcer, bych se neodvážil vzhlednout.

DUNKAN: Dost o tom! Ta nabídka platí. A ty se rozhodni, jak uznáš za vhodné.
(Makbeth ustoupí zpět k ostatním.)

VYVOLAVAČ: A vy všichni, kdo jste králi v těžké chvíli stáli věrně po boku, ty Banko, jež ses rovněž v boji vyznamenal a opět proslul udatností, ty věrný Makduffe i ostatní, jak jste se zde shromáždili, mějte vděčnost krále. Ať v službě své s oddaností vytrváte, co rod šlechtného Dunkana bude moudře vládnout této zemi.

MAKDUFF: Ať žije král! Ať žije Natal!

VŠICHNI: Ať žije král!

VYVOLAVAČ: A nyní vyslanci z daleké země britské, jež přišli jste složit hold králi natalskému, předstupte a řekněte, co přinášíte.
(Předstoupí Jones a dva britští vojáci.)

JONES: Výsosti...

VYVOLAVAČ: Poklekněte, jak se sluší před králem!

JONES *(pro sebe)*: To snad ne! Už zas? *(S námahou poklekne. Vojáci taktěž.)*

VYVOLAVAČ: Nyní mluvte.

JONES: Výsosti, až do země britské doletěla zvěst o tvé velikosti a velkolepém vítězství nad zrádci. Jménem britského krále tě pozdravujeme a přinášíme hojné dary.
(Vojáci přinesou truhlu ke královým nohám a otevřou ji. Král k ní přistoupí, hledí dovnitř. Pak vytáhne jeden z předmětů. Dětská hračka, bubínek s kličkou, vlk apod. Je poněkud rozladěn.)

JONES: Jistě nejsme první Britové, kteří vstoupili do tvé země, jak jistě víš. Již nějakou dobu se zde pohybují skupiny našich mužů. Zkoumají bohatství tvé země, o něž má náš král velký zájem.

DUNKAN: Ano. Víme o tom. Měli mé svolení. Dokud ze země nevypustili oheň a dým, místo toho, aby je nechali na pokoji. To se nám znelíbilo.

JONES: Proto jsem zde, výsosti. Ne vše jde vždycky tak, jak bychom chtěli. Ta malá nehoda se ani nám nezamlouvá. Král Británie by si vroucně přál, aby nedocházelo k dalším nedorozuměním a nabízí ti své přátelství. Nutno říci, že někteří z našich lidí byli v důsledku války a té nešťastné události s požárem připraveni o život. Tvými muži. To se musí změnit.

DUNKAN: Musí?!!

JONES: Byli bychom šťastni, kdyby se to změnilo. Přicházíme v míru a chceme přispět k rozkvětu tvé země. Králi Británie by bylo ctí, kdyby se mohl považovat za tvého přítele.
(Delší ticho.)

DUNKAN: Nabídku britského panovníka zvážíme. Tvá Británie je daleko. Cesta tam jistě trvá dlouho. Tak i my budeme dlouho přemýšlet, abychom nic neopomenuli. *(Ukončí rozhovor a vybidne Vyvolavače, aby pokračoval.)*

JONES: Jak si přeješ, výsosti. *(Jones v rozpacích s vojáky ustoupí stranou.)*

VYVOLAVAČ: A nyní nastal čas odebrat se k zasloužené hostině, aby i tělo vydatným jídlem nabralo sil. Necht' k dobrému zažití nám přispěje smrt zrádce. Ať slunce a déšť štědře obdarují životem krále a jeho zemi.

VŠICHNI: Ať žije král! Ať žije Natal! (*Odcházejí.*)

(V pozadí vojáci nabodávají sténajícího Kawdora na rožeň a opékají nad ohněm. Jako sele. Zatímco ostatní jedí, pijí, přihlížejí, smějí se. Stíny.)

JONES: Ten tón se mi nelíbil. Není to tamhle hlava britského důstojníka?

BRITSKÝ VOJÁK (*si uplivne*): Divoši.

...